

Nejpřesvědčivější důkaz

Texty na tento týden

J 11,51.52; Ef 2,13–16; 2K 5,17–21; Ef 4,25–5,2; Ř 14,1–6; Sk 1,14

Základní verš

„To však [Kaifáš] neřekl sám ze sebe, ale jako velekněz toho roku vyřkl proroctví, že Ježíš má zemřít za národ, a nejenom za národ, ale také proto, aby rozptýlené děti Boží shromáždil v jedno.“ (J 11,51.52)

Minulý týden jsme se věnovali tomu, jak se jednota projevuje prostřednictvím společného poselství, v jehož středu se nachází Ježíš jako Spasitel a ty pravdy Písma, na které je položen důraz v čase konce. Naše identita spočívá mimo jiné v poselství, které nám Bůh svěřil, a v povolání hlásat toto poselství celému světu.

Tento týden se zaměříme na viditelnou jednotu církve, která se projevuje v každodenním životě věřících a v poslání církve. Podle Ježíše není posláním církve pouze hlásat Boží poselství o spasení a smíření. Nedílnou součástí tohoto smíření je i samotná jednota církve. Ve světě naplněném hříchem a vzpourou stojí církev jako viditelný svědek Kristova spásného díla a jeho zachraňující moci. Bez jednoty a soudržnosti, které se projevují ve svědectví církve, by v tomto světě bylo jen velmi těžko vidět spásnou moc kříže. „Jednota s Kristem vytváří svazek vzájemné jednoty mezi věřícími. Tato jednota je tím nejpřesvědčivějším důkazem majestátnosti a čistoty Krista a jeho moci skoncovat s hříchem.“ (5BC 1148)

Budování společenství

- ▶ *Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?*
- ▶ *Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.*

Pod křížem Ježíše Krista

**⁷V něm jsme vykoupeni jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, ⁸kte-
rou nás zahrnul ve vši moudrosti a prozíravosti, ⁹když nám dal poznat tajemství svého záměru,
svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, ¹⁰že podle svého plánu, až se naplní čas, přive-
de všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. (Ef 1,7–10)**

Osobní studium

Bůh dává svému lidu různá duchovní požehnání, mezi která patří i jednotu církve. I ta je Božím darem. Jednota není výsledkem lidského snažení ani našich dobrých skutků nebo záměrů. Původcem jednoty je Ježíš Kristus a základem této jednoty je jeho smrt a vzkříšení. Když vírou přijmeme smrt a vzkříšení Ježíše Krista, když se dáme pokřtít na odpuštění hříchů, když se stáváme součástí společenství víry a když hlásáme poselství tří andělů, tehdy jsme v jednotě nejen s Kristem, ale i ve vzájemné jednotě se spoluvěřícími.

Přečti si znovu texty J 11,51.52 a Ef 1,7–10. Které události v životě Ježíše Krista jsou základem naší jednoty jako adventistů sedmého dne?

Je pozoruhodné, že Bůh si použil právě Kaifáše, aby vysvětlil význam Ježíšovy smrti. A to i přesto, že Kaifáš nechápal, čeho se dopouští, když odsuzuje Ježíše na smrt. Neměl ani ponětí, jak hluboká byla jeho slova. Kaifáš byl přesvědčen, že vlastně dělá jen politické prohlášení. Jan však prostřednictvím velebných slov odhaluje důležitou pravdu o tom, co znamená zástupná smrt Ježíše Krista pro celý věrný Boží lid. Kristus umírá, aby „rozptýlené děti Boží shromáždil v jedno“ (J 11,52b).

Ať jako adventisté věříme v cokoli dalšího a ať je naše poselství jakkoli výjimečné, základ naší jednoty tvoří pochopení a přijetí skutečnosti, že Kristus zemřel i za nás.

Tuto jednotu v Kristu prožíváme i prostřednictvím křtu. „Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši. Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli.“ (Ga 3,26.27) Křest je dalším poutem, které máme společné. Křest symbolizuje naši víru v Krista a v to, co pro nás udělal. Máme jednoho Otce, proto jsme všichni Božími syny a dcerami. Zároveň máme jednoho Spasitele, v jehož smrt a vzkříšení jsme pokřtěni (Ř 6,3.4).

Aplikace

Mezi námi existuje mnoho rozdílů – kulturních, sociálních, etnických a politických. Proč by měla naše společná víra v Ježíše překlenout všechny rozdílnosti mezi námi? Jak se to má prakticky projevat v našem životě?

Služba smíření

17Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! 18To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. 19Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvětšovat toto smíření. 20Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! 21Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. (2K 5,17–21)

Osobní studium

Ve světě vidíme mnoho zmatků, nepokojů, válek a konfliktů. Všechny tyto faktory ovlivňují naše životy na osobní, společenské i národní úrovni. Někdy se může zdát, že celý náš život je jeden velký konflikt. Roztříštěnost a chaos však nebudou trvat věčně. Bůh dělá vše pro to, aby jednoho dne opět nastolil v celém vesmíru soulad. Zatímco hřích přináší nesoulad a rozkol, věčný Boží plán smíření přináší klid a jednotu.

V Ef 2,13–16 apoštol Pavel předkládá principy, které ukazují, co Kristus dělá pro klid mezi věřícími: prostřednictvím své smrti na kříži Ježíš sjednotil Židy a pohany do jednoho lidu a zboutil všechny etnické a náboženské bariéry, které je oddělovaly. Pokud to Kristus dokázal udělat pro Židy a pohany v prvním století, proč by i dnes nemohl odstranit všechny rasové, etnické a kulturní bariéry, které rozdělují věřící v naší církvi? Může se to stát výchozím bodem pro naše úsilí přinést světu poselství smíření.

V 2K 5,17–21 apoštol Pavel říká, že v Kristu jsme nové stvoření a Bůh nás smířil sám se sebou právě prostřednictvím Krista. Jak rozumíš tomu, že i my máme „sloužit tomuto smíření“? Co je obsahem výzvy ke smíření se s Bohem? Jak může naše vzájemná jednota posilovat toto poselství?

Bůh svěřil věřícím trojitou službu smíření. (1) Církev tvoří věřící, kteří byli kdysi Bohu vzdáleni, ale prostřednictvím milosti Kristovy oběti byli nyní působením Ducha sjednoceni s Bohem. Máme poselství, které v době konce kážeme celému světu. Naším posláním je zvát ty, kteří jsou Bohu stále odcizeni, aby se s Bohem smířili a aby se i oni stali nositeli poselství o smíření. (2) Církev tvoří lidé, kteří prožívají vzájemné smíření. Být smířen s Kristem znamená být smířen i s druhými. To nemá být jen nějaký vznešený, nedosažitelný ideál. Musí se to stát viditelnou realitou života všech věřících. Vzájemné smíření, klid a soulad mezi sourozenci je nepochybným svědectvím světu, že Ježíš Kristus je náš Spasitel a Vykupitel. „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (J 13,35) (3) Prostřednictvím služby smíření přináší církev celému vesmíru poselství o tom, že Boží plán spasení je pravdivý a mocný. Ve velkém sporu jde o Boha a o jeho charakter. Pokud tedy církev prožívá a rozvíjí jednotu a smíření, celý vesmír může pozorovat věčnou Boží moudrost (Ef 3,8–11).

Aplikace

Jak vaše církevní společenství prožívá a buduje jednotu? Co konkrétně můžeš ty sám udělat pro to, aby se posilovala jednota společenství víry, kterého jsi součástí?

Praktická jednotka

³¹ Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; ³² buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. ^{5,1} Jako milované děti následujte Božího příkladu ² a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. (Ef 4,31–5,2)

Osobní studium

V roce 1902 Ellen G. Whiteová napsala: „Každý křesťan by měl být takový, jako Kristus během svého života na zemi. On je naším příkladem nejen svou neposkvrněnou čistotou, ale i svou trpělivostí, laskavostí a přitažlivou povahou.“ (ST, 16. 7. 1902) Tato slova jsou připomínkou Pavlovy výzvy Filipským: „Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši.“ (Fp 2,5)

Přečti si texty Ef 4,25–5,2 a Ko 3,1–17 a pokus se odpovědět na následující dvě otázky: Ve kterých konkrétních oblastech našeho života máme prokazovat svou věrnost Kristu? Jak máme svědčit o evangeliu působícím v našich životech?

V Písmu se nachází mnoho textů, které křesťany vyzývají a povzbuzují, aby následovali Ježíšův příklad a stali se pro ostatní živými svědky o Boží milosti; aby jim záleželo na druhých (Mt 7,12); nesli navzájem svá břemena (Ga 6,2); žili v jednoduchosti a zaměření na vnitřní duchovnost, ne na vnější dojem (Mt 16,24–26; 1Pt 3,3,4), a vším svým jednáním oslavovali Boha (1K 10,31).

„Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši, a žijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu „v den navštívení.““ (1Pt 2,11,12) Možná až příliš často podceňujeme vliv našeho (křesťanského) charakteru na ty, kteří jsou kolem nás. Trpělivost, zažíváme-li nepřátelství a trápení, nebo pokora jako odpověď na urážlivá slova, to je Ježíšovo chování, které je nám vzorem. Jako adventisté jsme svědky ve světě, který nechápe Boží charakter. Stáváme se mocí, která přináší dobro a velebí Boží slávu. Lidé by nás měli znát jako ty, kteří představují Krista nejen na základě naší poctivosti, ale také na základě praktického zájmu o dobro a prospěch ostatních. Pokud naše náboženská zkušenost není jen hraná a předstíraná, lidé kolem nás si toho všimnou a pozitivně je to ovlivní. Sjednocení společnosti věřících, které světu zjevuje Kristův charakter, bude opravdu mocným svědkem.

Aplikace

Jaké svědectví přinášíš lidem okolo sebe? Co ve tvém životě může lidi inspirovat k rozhodnutí následovat Ježíše Krista?

Jednota uprostřed různosti

¹Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech. ²Někdo třeba věří, že může jíst všechno, slabý však jí jen rostlinnou stravu. ³Ten, kdo jí všechno, nechť nezlehčuje toho, kdo nejí, a kdo nejí, nechť neodsuzuje toho, kdo jí; vždyť Bůh jej přijal za svého. ⁴Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obстоjí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obстоjí, neboť Pán má moc jej podepřít. (Ř 14,1–4)

Osobní studium

V Listu Římanům 14. a 15. kapitole se apoštol Pavel zaměřuje na problém, který rozdělával společenství věřících v Římě. Ve své reakci je Pavel vyzývá, aby byli k sobě snášenliví a trpěliví a nerozdělovali církev zbytečným nedorozuměním. Co se můžeme z jeho rady naučit?

Přečti si text Ř 14,1–6. Co bylo příčinou rozdělení a odsuzování v římském sboru?

Je velmi pravděpodobné, že celý spor se týkal otázek obřadní nečistoty podle židovského zákona. Podle Pavla šlo o neshody v různých názorech (Ř 14,1), které se však netýkaly otázek spasení, ale názorů na věci, které by měly být ponechány na svědomí jednotlivce (Ř 14,5). Celý spor se nejprve týkal jedení určitých druhů pokrmů. Pavel nemluví o jedení masa zvířat, které zakazovala ustanovení v Lv 11. Neexistuje žádný důkaz, že by v době apoštola Pavla začali křesťané jíst vepřové maso nebo jiná nečistá zvířata. Víme také, že takovému jídlu se vyhýbal i Petr (Sk 10,14). Skutečnost, že „slabí“ jedli jen rostlinnou stravu (Ř 14,2) a že spor se týkal i nápojů (Ř 14,17,21), naznačuje, že celé znepokojení se zaměřovalo na otázky související s ceremoniálními pravidly. Důkazem je i použití slova nečistý (*koinos*) v Ř 14,14. Toto slovo se v starověkých řeckých překladech Starého zákona používá k označení znečištěných zvířat, nikoli pro označení nečistých zvířat z Lv 11. Zdá se, že ve společenství římských křesťanů byli věřící, kteří odmítali jíst pokrm ze společných stolů, dokud si nebyli jisti, že jídlo bylo zodpovědně připraveno anebo že nebylo obětováno modlám.

Stejný problém se týká i zachovávání určitých dnů. Ve sporu nejde o každotýdenní svěcení soboty. Víme totiž, že sám Pavel sobotu zachovával (Sk 13,14; 16,13 a 17,2). Pravděpodobně jde tedy o odkaz na různé židovské svátky a postní dny. Pavel se v těchto verších pokouší zdůraznit tolerantnost vůči těm, kteří jsou upřímní, a pokud nejsou přesvědčeni, že jde o problém spasení, v uvedených otázkách se řídí jen a jen svým svědomím. Jednota mezi věřícími se projevuje také trpělivostí a snášenlivostí. Neumíme se sice shodnout, ale chápeme, že nejde o otázku spasení.

Aplikace

Uvažte společně o následující otázce: Co v naší věrouce a v našem chování jako adventistů sedmého dne je takové, že by tomu nemuseli věřit a zachovávat všichni, kteří se hlásí k adventizmu?

Jednota v poslání

46Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. 47Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse. (Sk 2,46.47)

Osobní studium

Porovnej atmosféru a chování učedníků během Poslední večeře (L 22,24) s tím, jaká atmosféra mezi nimi panovala krátce před zkušeností Letnic (Sk 1,14; 2,1) a po ní (Sk 2,46). Co přineslo do jejich životů takový obrovský rozdíl?

Ve Sk 1,14 a 2,46 se nachází výraz, který překládáme jako „jednomyslně“ nebo „svorně“ a mohli bychom jej vyjádřit i „jako jeden muž“. Byli společně na jednom místě a v modlitbě prosili o naplnění Ježíšova zaslíbení, že přijde Přímluvce.

Během čekání na Ducha svatého mohli velmi snadno sklouznout ke vzájemnému posuzování a ke kritice. Někdo mohl poukázat na Petrovo zapření Ježíše (J 18,15–18.25–27) nebo na Tomášovy pochybnosti o Ježíšově vzkříšení (J 20,25). Mohli si vzpomenout na prosbu Jana a Jakuba, aby mohli v Ježíšově království zaujmout výjimečné postavení (Mk 10,35–41). Mohli se začít zabývat minulostí a kritizovat Matouše a jeho pochybnou kariéru výběrčího daní (Mt 9,9). Skutečnost však byla úplně jiná. „Tyto dny přípravy byly dny důkladného sebezpytování. Učedníci si byli vědomi své duchovní bídy a prosili svatého Boha, aby je pomazal a uschoпил k záchraně lidí. Nežádali požeňání jenom pro sebe, ale cítili tíhu zodpovědnosti za spasení druhých. Věděli, že evangelium má být hlášáno světu, a proto žádali o sílu, kterou jim Kristus zaslíbil.“ (AA 37; PNL 23)

Vzájemné společenství, které učedníci prožívali, a intenzivní modlitby je připravily na velkolepou zkušenost Letnic. Čím blíže byli Bohu a čím více odkládali to, co je od sebe oddělovalo, tím lépe byli učedníci připraveni na přijetí Ducha svatého, díky jehož moci se z nich stali nebojácní a odhodlaní svědci Ježíšova vzkříšení. Věděli, že Ježíš jim odpustil jejich hříchy a mnohá selhání. To jim dalo odvahu dívat se vpřed. Věděli, co pro ně Ježíš udělal. Věděli o spasení, které v něm získali. „Každý křesťan viděl ve svém bratru projev Boží lásky a shovívavosti. Jen jedno bylo důležité, jen jediný cíl stál za námahu: Všichni věřící chtěli odrážet Kristovu povahu a usilovat o rozšíření jeho království.“ (AA 48; PNL 28) To způsobilo, že Kristus dokázal prostřednictvím učedníků vykonat tak mocné věci. Jaká je to inspirace pro církev dnes!

Aplikace

Je poměrně snadné nacházet v životech druhých lidí chyby a selhání. Jak se můžeš naučit nesoustředit se na omyly a nedostatky druhých? Jak to může pomoci církvi v tom, aby se sjednotila v konání Boží vůle?

Podněty k zamyšlení

Následující citát nám pomáhá pochopit, jak byla raná církev, sjednocená v Kristu, schopna zachovat jednotu navzdory vzájemným rozdílům mezi jednotlivými věřícími, a tak se stát mocným svědkem pro svět.

„Písmo ukazuje, jak Duch svatý vedl ranou církev při jejím rozhodování. Jednalo se o minimálně tři vzájemně související způsoby: (1) zjevení (Duch svatý oznámil lidem, co mají dělat; viz příběh Kornélia, Ananiáše, Filipa a pravděpodobně i situace při losování, kdo má být apoštolem), (2) Písmo (církev dělala rozhodnutí, při kterých se nechala vést Písmem) a (3) konsenzus (Duch konal téměř nepozorovaně své dílo ve společenství věřících, a tak vytvářel konsenzus prostřednictvím toho, jak učedníci diskutovali a studovali Písmo – až nakonec církev rozpoznala, že v jejím středu působí Duch svatý).

Zdá se, že když společenství věřících zápasilo s kulturními, věroučnými a teologickými problémy ve svém středu, Duch svatý pomáhal církvi přijímat rozhodnutí prostřednictvím konsenzu. V tomto procesu vidíme aktivní zapojení celého společenství, nejen jeho vedoucích. Zároveň je v procesu rozhodování položen důraz i na modlitbu. Vedení Ducha můžeme využít z toho, jak je společenství otevřené chápání Božího slova, jakou zkušenost společenství prožívá při naplňování svých potřeb a jakou zkušenost ve své službě prožívají apoštolové a ostatní věřící. Mnohá rozhodnutí církve se uskutečnila tak, že celý proces vedl Duch svatý a Písmo, modlitba a zkušenost byly prvky teologického rozjímání.“ (FORTIN, Denis, „The Holy Spirit and the Church“, v Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Message, Mission, and Unity of the Church*, str. 321.322)

Otázky k rozhovoru

1. *Uvažujte společně o aplikační otázce na středu. Podle čeho bychom se měli rozhodovat, které věroučné body a jaké jednání je pro nás jako adventisty nezbytné, a které nikoliv?*
2. *Jaký vztah bychom měli mít ke křesťanům z jiných denominací, kteří podobně jako my věří ve smrt a vzkříšení Ježíše Krista?*

Shrnutí

Nejpřesvědčivějším důkazem jednoty církve je, když mají sestry a bratři mezi sebou stejnou lásku, jakou je miloval Ježíš. Odpuštění hříchů a spasení, které máme společné, je tím nejlepším poutem našeho společenství. V Kristu můžeme takto světu ukazovat naši jednotu a vydávat svědectví o naší společné víře. Nejsme povoláni k ničemu menšímu.

Praktický závěr

- ▶ *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- ▶ *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- ▶ *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- ▶ *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*